

Krista Sillar: Ennekõike peab noorest hoolima

Krista Sillar on Tallinna 32. Keskkooliga olnud seotud 37 aastat. Ta liitus 1972. aastal kollektiiviga ning alates 1991. aastast oli ta 18 aastat õppealajuhataja. Sillar meenutab kolleege ja õpilasi alati hea sõnaga – ja sama teevad tema kohta ta endised kolleegid. Kevadel, kui päike juba aknast sisse paistab ja õueski kannatab istuda, on lihtne tärkavaid pungi vaadates mälestuste küüsi vajuda.

Sillar töötas enne Tallinna 32. Keskkooli (edaspidi 32. KK) tulekut Tartus kuulumishäiretega lastele mõeldud koolis. „Mulle meeldis Tartus väga, aga kuna abikaasa suunati 1972. aastal Tallinnasse tööle, pidin ka endale uue töökoha otsima,“ selgitas ta Tallinnasse tulekut. 32. KK valis ta uue Pääsküla kodu läheduse tõttu. „Tegelikult olin endast üsna heal arvamusel. Kui Harri Kelder mind kooli tööle kutsus, ei andnud ma talle sugugi kohe jah-sõna. Alles hiljem kuulsin linna pealt, et Keldrit peetakse väga võimekaks direktoriks, lausa imestati, et ma sellisest võimalusest kinni ei haaranud.“

Sooja südamega kolleegid

32. KK õpetajate ja õpilaste jaoks on alati väga mõjukas olnud keskkooliõpetaja ja õppealajuhataja Ene Kasak, kellega Krista Sillar oma töö algusaastatel aga kokku ei puutunud. Pidev koostöö algas neil 1991. aastal, kui Sillarist sai õppealajuhataja. „Mul oli Enelt paljutki õppida. Ta oli alati väga täpne ja hea sõnapidaja, temale sai alati kindel olla,“ selgitab ta.

„Väga palju mälestusi on algklasside õpetajatest, sest nendega oli koos tegutsemine pidev. Minuealistest on koolis veel Helle Zimmer ja Tiina Laanemets, kes mõlemad alustasid samuti algklasside õpetajana.“ Nendel aastatel oli tema sõnul algklasside seltskond üsna suur – mõnes lennus oli isegi kuus paralleelklassi – ja valdavalt olid enamik õpetajaid noored. „Mäletan hästi ühiseid matkamisi ja lõbusaid koosviibimisi,“ meenutab Sillar härdalt.

Praegused algklasside õpetajad on nooremad ning nendega oli ta seotud pigem oma õppealajuhatajatöö kaudu. Mõndasid neist peab Sillar oma „lasteks“. „Viivika Aguraiuja, Kaire Lõheku, Marge Lossmanni, Nele Kloppi, Marika Petersoni ja Kadri Tasase areng ja tööelu toimus otseselt minu silmade ees. Kõigele lisaks oli Marika Peterson ka 1.-4. klassis minu õpilane,“ selgitab ta.

Õppealajuhatajana pidi ta tihti õpetajate tunde külastama ning ta võib ka praegu täpselt jutustada, mis stiili pedagoog üks või teine on. „Ma tean, et nad on kõik professionaalsed ning sooja südamega õpetajad, kes saavaad aru, kui oluline on just algklasside õpetaja roll lapse arengule. Suur kummardus neile!“

Krista elu nüüd: kultuuriküllastus ja vanaematöö

Viimati käis Sillar koolil külas eelmisel aastal Oma kooli päeval. Selleks ajaks oli ta töölt eemal olnud juba kuus aastat. „Kuna ma oma töö tõttu suhtlesin hästi tihedalt praktiliselt kõikide õpetajatega, siis oli mul ka kõikide õpetajatega millestki rääkida. Minu töö oli sageli ka lihtsalt õpetaja ära kuulamine – nii olin ma üsna hästi kursis õpetajate igapäevaprobleemidega ning eluga

üldse. Seepärast tundsin ennast vanade kolleegide seas mõnusasti,“ meenutab Sillar. Talle meeldisid nii kontsert kui ka päeva ülesehitus väga. Samuti kiidab ta kooli praegust juhti Maarja Merigani. „Ta on ühtepidi perfektsionist, teistpidi aga väga emotsionaalne ning hooliv inimene.“

Esimestel aastatel pärast koju jäämist reisis endine õppealajuhataja maailmas palju ringi: ta külastas Hiinat, Kanadat, Ameerikat, Marokot ja muidugi erinevaid Euroopa riike. Praegu aga on Krista n-ö täiskohaga vanaema. „Mu tütar õpib Inglismaal ning seepärast on tütre tütar „minu“ laps. Vanaemaks olemine meeldib mulle väga. Tööaastatel oli põhiline hool ja armastus ikka kool. Kodu jaoks jäi üsna vähe aega. Nüüd naudin kokkamist ja kodu eest hoolitsemist. Palju hoolt ja armastust nõuab ka maakodu. Muidugi käin ma palju kontsertidel, võtan osa Eesti Naise kinoklubist, igal aastal teeme abikaasaga kindlasti ka mõne tiiru maailma kunstikeskustes. Kuna meile mõlemale meeldib klassikaline muusika, siis otsime välismaal tavaliselt võimalust ka seda nautida.“

Õpetaja peab ära tajuma õpilase põhiolemuse

„Põhiline, mida ma nende pikkade tööaastate jooksul selgeks sain, oli see, et inimese kasvamine on hirmus keeruline protsess. Ja et me kõik oleme erinevad! Tavaliselt võetakse ennast etaloniks ning arvatakse, et kõik inimesed on sellised. Või vähemalt nad peaksid selliseks saama. See lihtsalt ei ole nii! Ja et õpetaja üldse saaks oma tööd teha, peab ta kõigepealt leppima, et laps või nooruk ta ees on täiesti omaette isiksus – kõigi oma omapäradega,“ leiab Sillar. “Psühholoogia ütleb, et inimene on juba sündides „üsna valmis“. See tähendab, et professionaalne õpetaja peab ära tajuma õpilase põhiolemuse. Ta peab oskama noore häid külgi jõudsalt arendada ning kriitilisi külgi veidi leevendada. Kõik see pole muidugi üldsegi kerge! Aga et see üldse oleks võimalik, peab noorest kõigepealt **hoolima**. Muidugi peab õpetaja olema ka oma ala professionaal, aga sellest kindlasti üksi ei piisa.”

Kooli üle uhke

Sel aastal tähistab 32. Keskkool oma 45. sünnipäeva. 2001. ja 2006. aastal täitis Krista Estonias toimuva kontserdi programmi administratiivseid ülesandeid. „Pidin kindlustama, et kõik kenasti sujus,“ meenutab Sillar. „Tõelised tegijad olid ikka muusikaõpetajad. Noil aastatel olid kaasatud ka paljud meie vilistlased: Andrus Vaarik, Anne Veesaar, Anne Martin ja paljud teised. Emotsioon oli kokkuvõttes väga võimas. Mäletan, et lõpulauluks ronisin ka ise alati lavale, kuigi mu lauluhääl just eriti imeline ei olnud ega ole,“ naerab ta.

„Mulle meeldib see kool ja ma olen uhke, kui „minu“ kool millegi toredaga silma paistab,“ naeratab Sillar. Ma soovin, et kool kõikidele reformidele vapralt vastu peaks, et õpetajad jaksaksid rõõmuga oma tööd teha ning et õpilased oleksid – nagu minagi – hiljem uhked, et nad just Tallinna 32. Keskkoolis õppisid! Pikka iga ja palju head õnne, armas kool!“

Helena Väinmaa, 11A